

The Old Telegraph Line per 4WD

De communicatie tussen Cape York in het noordoosten en de rest van Australië ging vroeger via een telegraaflijn. Tegenwoordig wordt deze lijn niet meer gebruikt. Een gedeelte van de oorspronkelijke telegraafroute is een populaire '4WD track' geworden, een route dus voor terreinwagens met vierwielaandrijving. Het gebied is het grootste gedeelte van het jaar niet toegankelijk. Alleen in de droge Australische winter is het gebied te bereizen.

➔ In alle vroegte vertrekken we vanuit Coen. Wanneer je naar het noorden reist, is Coen de laatste plaats, waar boodschappen gedaan kunnen worden. Er zijn zelfs twee 'general stores'. Hier verkopen ze van alles; benzine, etenswaren, kleding, gereedschap en dergelijke. Beide tanks van de auto worden volgegooid en vervolgens gaan we op pad. Een paar kilometer boven Coen passeer je een quarantaine controlepost. Op weg naar het noorden wordt hier een informatiepakket uitgereikt. Pas als je vanuit het noorden op weg bent naar het zuiden, wordt er gecontroleerd. Het is namelijk niet toegestaan om delen van planten mee terug te nemen. Na het informatiepakket doorgelezen te hebben, komen we tot de conclusie dat we beter geen verse spullen meer kunnen hebben op de terugweg. Planten nemen we sowieso nooit mee. Rondom Coen is zelfs nog een stukje asfaltweg, maar dit gaat gelukkig weer vrij snel over in gravel. De rust en de omgeving lenen zich niet voor asfalt, het rode gravel past veel beter in het landschap. Gelukkig is het niet druk op de weg, want bij het passeren van een tegenligger is het zicht even erg slecht.

Archer Burger

Als we al voor negen uur 's morgens aankomen bij Archer River staan er al een aantal 'roadtrains' en andere auto's. De mensen staan hier op als het licht begint te worden, want deze wegen kun je beter niet rijden in het donker. De weg naar de top is alleen te rijden in de winter met als nadeel dat het vroeg donker is. In de andere seizoenen staat er teveel water in de rivieren en krekken om de top te bereiken. Veel mensen die op weg zijn naar de top stoppen even voor een kop koffie en een praatje. Je kunt hier nog wat laatste boodschappen doen (blikgroente of diepvriesbrood) en wat eten of drinken. Dit 'roadhouse' is befaamd om de Archer Burger. Dit is een hamburger met alles erop wat je maar kunt bedenken; augurk, gebakken ei, een plak gekookte biet, ananas en nog veel meer. Dit is echt de laatste stop, voordat de 'Old Telegraph Line' begint. Rond 1885 is gestart met de aanleg van de telegraaflijn. Vanaf het noorden is er ook een marinekabel aangelegd, waardoor communicatie met Thursday Island mogelijk werd. In de Tweede Wereldoorlog heeft de lijn nog een belangrijke rol gespeeld en in 1964 is het laatste morse telegram van Brisbane via de lijn naar Thursday Island gestuurd. Daarna is de lijn tot 1987 gebruikt als telefoonlijn. Langs de

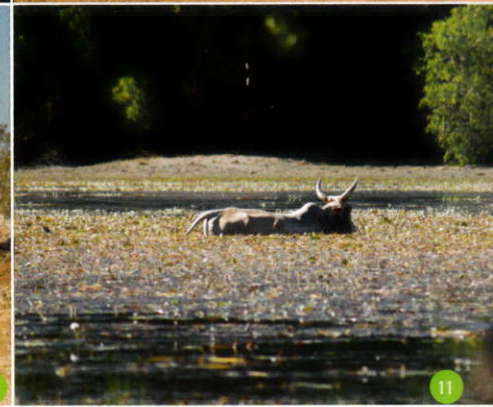
route zie je nog palen waarlangs de kabels hebben gelopen. De meeste palen staan niet meer, maar zijn omgevallen. Oorspronkelijk zijn bij de aanleg houten palen gebruikt, maar deze werden al snel ontdekt door de termieten. De houten palen zijn later vervangen door ijzeren palen. Daar zie je nu de restanten van.

Serieuze oversteek

De eerste serieuze oversteek die genomen moet worden, is de Wenlock-rivier. Volgens het boek Cape York (van Ron en Viv Moon) dat we gebruiken, wordt dit de eerste echte rivieroversteek met water. Ondertussen zijn we al een aantal riviertjes en krekken overgestoken, maar omdat het nu het droge seizoen is, stonden deze allemaal droog. Eenmaal aangekomen bij de Wenlock-rivier is daar tot onze verbazing een brug gebouwd. De oorspronkelijke oversteek door de rivier is niet meer te bereiken. Eenmaal op de brug stroomt het water wel een meter of vijf onder ons door. Toch kan deze brug in het natte seizoen onder water verdwijnen. Op dit moment is het water ongeveer een halve meter diep. Een kilometer of veertig na de Wenlock-rivier begint het echte 4WD-werk. Hier splitst de weg zich. Om het noorden wat toegankelijker te maken, is er een zuidelijke en een noordelijke 'bypass'-route gemaakt. Wij gaan de originele route van de oude telegraaflijn volgen. De weg is gelijk geen weg meer, maar een track met twee wielsporen. In geval van een tegenligger moet één van beide partijen het pad verlaten. Vanwege de bomen en struiken langs het pad is dit niet altijd direct mogelijk, maar het is hier niet dusdanig druk dat je veel tegenliggers hebt.

Blubberige weg

Na een paar kilometer komt er een splitsing in zicht. Volgens de beschrijving zou er echter geen splitsing komen. Rechtdoor gaat vrij steil naar beneden om daarna Palm Creek over te steken. Eerst maar eens naar beneden lopen om de boel te verkennen. Vanaf de andere kant komt ondertussen een auto aan. Deze mensen stappen aan de andere kant van het water uit en komen door het water heen naar ons toegelopen. De splitsing blijkt een alternatieve oversteek en ook de best begaanbare. De oorspronkelijke oversteek is iets verder weg. Daar zijn we naar toe gelopen en er zijn zelfs twee auto's. Zij gaan de oversteek wagen. Het water is niet het probleem, maar de oversteek is erg blubberig met steile

01• Blue winged kookaburra 02• Koffiestop langs de weg 03• Waarschuwbord voor krokodillen 04• Gould's goanna, deze kan wel twee meter lang worden 05• Kangaroo 06• Een gould's goanna verspert de weg 07• Kangaroo met jong op één van de 'bush campings' 08• Een gewaarschuwd mens telt voor twee! 09• Roodstaart zwarte kaketoets 10• De hoofdweg met de overal opduikende termietenheuvels in de berm 11• Afkoelen in het water met gevaar voor eigen leven 12• Eén van de vele lange 'roadtrains' 13• De 'airstrip' bij een 'roadhouse' 14• 'Roadhouse'

01

02

03

04

05

06

07

08

09

10

11

12

13

01 • De benzinepompen bij een 'roadhouse' 02 • De weg voordat de 'Old Telegraph Line' begint 03 • Weinig zicht meer als de 'roadtrain' je passeert 04 • Vele generaties termieten hebben hieraan gebouwd 05 • Brug over de Wenlock-rivier 06 • Blubberige oversteek door de Palm Creek 07 • De beruchte oversteek van Gunshot Creek 08 • Oprissers in de Eliot-waterval 09 • De pont over de Jardine-rivier 10 • Reparatie van de lekke band in Seisa 11 • Strand van Cape York 12 • Graf bij Somerset 13 • Nephkrokodil bij de souvenirwinkel

Australië

oevers. Hierdoor zie je niet waar de gaten zitten en je moet niet stil komen te staan. Nieuwsgierig als we zijn, hebben wij natuurlijk even gewacht. De eerste auto daalt af. Even lijkt het erop dat hij vast komt te zitten, maar nee, het lukt hem om langzaam door te rijden. De weg eruit is ook blubberig, maar niet zo steil. Ook de tweede auto komt er goed door. Aangezien Palm Creek onze eerste oversteek met water wordt, hebben wij gekozen voor de alternatieve oversteek. Dat was mooi genoeg voor de eerste keer.

Snorkel voor luchtinlaat

Na nog een paar riviertjes komt de eerste echt grote oversteek, Bertie Creek. Bij alle voorgaande krekken en riviertjes is één van ons eerst lopend overgestoken. Dit is noodzakelijk, omdat je vaak niet goed kunt zien of er scherpe rotsblokken onder water zijn of dat er grote gaten en kuilen in de bedding zitten. In het algemeen komt het water niet boven je knieën en stroomt het erg snel.

Dit gebied is ook het leefgebied van de zoutwater-krokodil. Deze soort leeft zowel in zoet als in zout water. Ze houden echter niet van snel stromend water, dus is de kans een krokodil bij een oversteek tegen te komen dan ook minimaal. Voorzichtigheid is echter wel geboden. Niet alleen vanwege de krokodillen, maar ook vanwege de gladde bedding van de rivieren. Meestal is de bodem bedekt met rotsblokken die behoorlijk glibberig kunnen zijn. Om Bertie Creek over te steken moet je eerst een stukje langs de oever rijden totdat zich een goede mogelijkheid voordoet om over te steken. Het water is hier toch wel wat dieper dan we tot nu toe meegemaakt hebben. Dit mag echter geen probleem zijn voor de auto. De wagen heeft een zogenaamde snorkel. Hierdoor zit de luchtinlaat op een hoogte van ongeveer twee meter. De auto's die dit niet hebben, beschermen de luchtinlaat vaak door er een zeil voor te spannen. Een ander probleem met dieper water is dat je moet blijven rijden. Doe je dat niet dan stroomt het water via de deuren naar binnen. Het is dus erg belangrijk om een goede plaats te vinden om over te steken. We zijn ondertussen een meter of twintig langs de oever gereden en zien aan de overkant het pad verder lopen. De rijder stapt uit en loopt het water in. Het is nu zaak om goed uit te kijken waar de gaten en scherpe rotsen zijn. Je zoekt een goede route voor de auto. De bestuurder mag daarna de oversteek wagen. De rijder loodst de auto door de rivier, door goed op te letten of de bestuurder de gaten en rotsen wel omzeilt. Vaak is de oversteek zelf geen probleem, maar juist het in- en uitrijden van de rivier. Als de oever erg zanderig is, heb je namelijk weinig grip. Om meer grip te hebben op zand kun je de banden deels leeg laten lopen, maar de riviertjes zijn meestal bezaaid met rotsen en met half lege banden heb je dan zo een lekke band.

Gunshot Creek

Vlak na Bertie Creek komt Gunshot Creek. Dit is de beroemdste en beruchtste oversteek in het gehele traject. Wij hadden al wat foto's en ansichtkaarten hiervan gezien. De afdaling naar de rivier gaat bijna loodrecht. Heel veel auto's krijgen schade bij deze oversteek en hebben de lier en hulp van een andere auto nodig om er weer uit te komen. Daarom hebben we op de heenweg de omweg genomen. Onderweg hoorden we van diverse mensen dat de oversteek verbeterd was. Op de terugweg wilden we dit toch wel graag met eigen ogen zien. En ja, de oversteek was zeker verbeterd. De inrit is vanaf het noordelijk gedeelte nu vrij eenvoudig. Om eruit te komen is iets meer stuurmanskunst vereist. Aan de ene kant heb je een rotswand en aan de andere kant een gat van een meter of twee diep. Aan de kant van het stuur zit de rotswand. Aangezien wij een 'bushcamper' hebben, is de auto nogal hoog en helt ook iets meer

over dan met een normale 4WD-wagen. We zijn zo dicht mogelijk langs de rotswand gereden. Het paste allemaal net en we zijn veilig boven gekomen. Het gat ernaast is één van de drie oorspronkelijke af- en opritten. De telegraafroute wordt niet echt onderhouden, maar zo af en toe wordt er toch iets verbeterd.

Krokodillenvoer

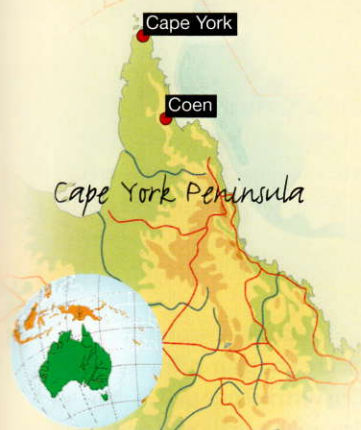
Bij de Eliot-watervallen is een 'bushcamping'. Je kunt er zwemmen en douchen bij de watervallen, waardoor de plek erg populair is. Overdag stikt het er van de vliegen en is het erg warm. Een verfrissende duik is dan erg welkom. Er is een aantal kleinere watervallen waar je in de poel onder de waterval lekker rond kunt dobberen. Het is een ideale gelegenheid het stof even van je af te spoelen. Campings met douchecabines zul je hier niet vinden. Je hebt de keuze uit deze 'bushcamping' of ergens langs de route gaan kamperen. Een 'bushcamping' heeft als voordeel dat er meestal een toilet aanwezig is. Geen toilet met stromend water, maar een simpel gat in de grond.

Na de Eliot-watervallen hebben we nog twee oversteken gedaan, die al moeilijker werden. Bij één van de oversteken konden we de plaats, waar het pad verder ging, niet vinden. De andere oversteek had vrij diep, stilstaand water en het was niet helder. Het is dan niet verstandig om er zomaar in te lopen. Wel zagen we sporen lopen van andere auto's, zodat we aan de hand daarvan konden bepalen waar we erin en eruit zouden kunnen. Aangezien we door de vele oversteken een redelijk beeld hadden gekregen van waar je zoal tegenaan kunt lopen, besloten we om de oversteek te wagen, zonder er eerst doorheen te lopen. Gelukkig ging alles goed.

Na enige tijd kwam de Jardine-rivier in zicht. Deze rivier is erg breed (140 meter) en stroomt vrij snel. Vroeger moest je deze rivier met de auto oversteken en er gebeurde regelmatig wat. Als je ergens in het midden van de rivier strandde, dan had je een aantal problemen. Eén daarvan was de aanwezigheid van krokodillen in de rivier en een ander was dat de lier meestal te kort was om de oever te bereiken. Tegenwoordig is er een pont en ben je verplicht om deze te nemen. In 1993 is er nog iemand gedood door een krokodil. Deze probeerde de oversteek toch per auto. Dit ging helaas niet goed en hij probeerde zwemmend de pont te bereiken. Onderweg werd hij gegrepen door een krokodil.

Cape York

Via Bama zijn we in Seisa terecht gekomen. Het was hier niet druk, maar vergeleken met de afgelopen dagen was er redelijk wat te beleven. Bij de supermarkt worden de voorraden aangevuld. Op de parkeerplaats bleek één van de banden erg zacht te zijn. Deze was lek. Het is wel erg goed getimed om een lekke achterband te hebben terwijl je net in een dorp bent waar ook een garage is. De band was snel gerepareerd. Nu op naar 'De Top', het noordelijkste puntje. Hier aangekomen moet je nog een eindje klimmen en wandelen. Helaas voor ons zat het weer die dag niet erg mee. Als het helder is, kun je Papua Nieuw-Guinea zien liggen. Wij moesten het doen met wind en motregen. Op 'De Top' zijn veel plaatsen waar je vrij mag kamperen. Wij hadden gehoord dat er leuke plaatsen zouden zijn bij Somerset. Via een smal pad gingen we op weg daarheen. Borden zul je in de 'bush' niet vinden. Wij maken onderweg veel gebruik van de Global Positioning System (GPS), een positiebepalingssysteem, die we altijd bij ons hebben. Hierdoor hadden we ook al snel door dat we te ver waren gereden voor Somerset. Ook werd het pad wel erg begroeid, het zag er niet uit alsof er veel verkeer kwam. Helaas behoort keren niet altijd tot de mogelijkheden. We zijn dus maar doorgereden totdat er een

Algemeen en ligging

De Old Telegraph Line is een gedeelte van de telegraaflijn die vroeger van Brisbane naar Cape York liep. Tussen Coen en Cape York is het mogelijk om de oorspronkelijke route te volgen. De Old Telegraph Line en Cape York bevinden zich in het uiterste noorden van Queensland.

Reismogelijkheden

Deze route kan alleen gereden worden met een 4WD. Om deze route te rijden is ruime ervaring met 4WD rijden vereist. Een andere optie is een georganiseerde tour te boeken.

Beste reistijd en klimaat

De Old Telegraph Line kan alleen gereden worden in de Australische winter, van juni tot medio september. Er moet altijd informatie worden ingewonnen over de omstandigheden van de weg en of de weg open is. Ondanks dat het winter is komt de temperatuur overdag meestal boven de 25 graden Celsius.

Reisbescheiden en valuta

Een geldig paspoort, voorzien van een (elektronisch) toeristenvisum. Een Australische dollar is ongeveer 58 eurocent.

Veiligheid

Gebruik van een GPS op deze route wordt aanbevolen. Verder is het aan te raden een Emergency Position Indicating Radio Beacon - EPIRB - (noodbaken) te huren. Houdt er rekening mee dat u in een gebied reist, waar ook de krokodil voorkomt. Kampeer daarom nooit direct aan de waterkant.

Gezondheid

Algemene preventie maatregelen voor een gezonde reiziger, die een korte reis gaat maken. Aanbevolen vaccinaties: geen. Malaria-risico: geen. Andere voorzorgsmaatregelen: overdag beschermen tegen muggen is van belang tegen een infectie met dengue vooral in stedelijk gebied. Meer informatie bij het Travel Clinic Havenziekenhuis via de reizigersinformatielijn, tel. (0900) 503 40 90 of via internet: www.havenziekenhuis.nl De afsprakenlijn voor het reizigersspreekuur is, tel. (010) 412 38 88.

Eten en drinken

Onderweg is weinig tot niets te koop. Zorg dus voor voldoende eten en drinken. Houdt er rekening mee dat u zich in geval van pech ook enkele dagen moet kunnen redden.

Tips en voorbereiding

Ga nooit onvoorbereid dit soort routes rijden. Probeer met twee auto's te rijden. Wacht bij een overstek eventueel tot er een tweede auto is. Vraag aan tegenliggers hoe de weg verderop is. Bij twijfel, kies een andere route. Zorg voor een goed uitgeruste auto en neem reserve-onderdelen en gereedschap mee. Doe deze trip niet alleen als u geen ruime 4WD-ervaring heeft.

Autohuur

Informatie vindt u op internet: www.travelcar.com.au; www.britz.com en www.mauirentals.com

Internet(adressen)

Informatie vindt u op: www.nt.gov.au/dtw/links/roadreport; www.racq.com.au; www.explooroz.com/InfoPages/RoadConditions.asp; www.ozebiz.com.au/beacon; www.guidebooks.com.au en www.queensland-holidays.com.au Zie ook adverteerders en de reisspecialistenpagina's.

Informatie over land en cultuur

Te gast in Australië, IVR, ISBN 9076222272, € 5,70. Australia Culture Shock, Kuperard, ISBN 1857330196, € 20,70. Getting a job in Australia, HOW, ISBN 1857036646, € 20,80.

Reisgidsen met praktische info

Lonely Planet Australia, ISBN 1740590651, € 31,50. Lonely Planet heeft ook deelgidsen per provincie b.v. Tasmania, € 24,50. De drie oostelijke provincies zijn samengebracht in de titel East Coast Australia, Lonely Planet, ISBN 1740560120, € 24,50.

Nederlandstalige reisgidsen

Capitoolgids Australië, Van Reemst, ISBN 9041018271, € 28,99. Insight Guide Australië, Cambium, ISBN 906655102X, € 23,90. Expert reisgids Australië, Van Reemst, ISBN 9041026037, € 18,10. Marco Polo Australië, Van Reemst, ISBN 904101649X, € 8,90. Elmar Reishandboek, € 18,70.

Landkaarten

Hallweg overzichtskaart, schaal 1:4.000.000 € 12,95. Hema, deelkaarten van per provincie b.v. Victoria, schaal 1:850.000, € 8,50. Hema Wegengids, schaal 1:1.000.000, € 19,95. Wegen atlas inclusief 4WD-gedeelte en steden zeer gedetailleerd, € 19,95.

Reisverhalen

Australië in een rugzak, Dolf de Vries, Van Reemst ISBN 9041023216, € 15,90. Verre horizon, Sean Condon, Arena, ISBN 9069744864, € 15,95.

Natuur

Lonely Planet Watching Wildlife Australië, vogels, zoogdieren, insecten en nationale parken, Lonely Planet, ISBN 1864500328, € 26,50. Simpson & Day, Field guide to the Australian birds, Helm, ISBN 0713648775, € 47,20. Diving in Australia, Periplus, ISBN 962593104X, € 32,00.

Taalgidsen

Lonely Planet Australian phrasebook (Engels, Australisch), ISBN 086442567, € 8,95.

(Bron boeken en reisgidsen: Reisboekhandel Stanley & Livingstone, Schoolstraat 21, 2511 AW Den Haag, tel. (070) 365 73 06 en internet www.denhaag.org/livingstone)

iets minder begroeide plek langs het pad was en we konden keren. Dit keer de afslag naar Somerset niet gemist. Hier was hier al vrij druk met kampeerders. Er waren zelfs twee fietsers. Zij hebben honderden kilometers over een onverharde weg gereden. Wij vonden een plekje onder de palmbomen aan het strand. Bij Lockerbie Scrub is met gekleurde lintjes een wandeling uitgezet. Het was behoorlijk opletten en regelmatig moesten we een stukje terug lopen, maar het was zeker de moeite waard. Wel denk je bij iedere krakende tak; wat zou dat zijn? Je weet dat de krokodillen normaal gesproken bij het water in de buurt blijven, maar iedere keer denk je toch; zou het er één zijn?

Frenchmans Track

De enige krokodil die we tijdens dit gedeelte van onze reis hebben gezien is een neppkrokodil bij een souvenirwinkel. Deze leek wel erg echt. Na de nodige souvenirs gekocht te hebben, trofeeën als bewijs dat wij de rit naar 'De Top' volbracht hadden, zijn we weer naar de pont gegaan om de Jardine-rivier over te steken. Wij zijn grotendeels via dezelfde route terug

gereden. Wel zijn we nog afgeslagen naar de Frenchmans Track om naar het nationaal park Iron Range te gaan. Ondertussen waren we aardig volleerd geworden in het oversteken van de rivieren, maar hier wachtte een toch nog erg moeilijke overstek. Bij het volgen van deze route is het noodzakelijk om de Pascoe-rivier over te steken. Je gaat via een lange weg naar beneden. Ook dit is een pad waar slechts één auto tegelijk op past. Als je dan eindelijk beneden bent, kan je niet meer keren. Het probleem zit er echter in dat je deze rivier alleen over kunt steken als het water niet dieper is dan zeventig centimeter. Als het water dieper is, dan is de stroming te sterk en wordt je auto meegesleurd. Aangezien het water hier zo sterk stroomde, zijn we er niet in gelopen. We hadden wat tegenliggers gesproken en deze waren erdoor gekomen, dus het kon. Na een heftige overstek moesten we via een steil pad weer omhoog. Eenmaal boven werd je beloond met een spectaculair uitzicht. Je kon de weg zien liggen die we moesten nemen om het nationaal park Iron Range te bereiken. Iron Range is een ongerept stuk tropisch regenwoud en alleen bereikbaar per 4WD. De stranden heb je hier nog voor jezelf. ←